

PADOMJU

KULDĪGA

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas organs

IZNĀK TRIS REIZES NEDEĻĀ
Redakcija Kuldīgā, Ventspils ielā Nr. 19
Tālrunis Nr. 105
Redakcija atvērta no plkst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

Nr. 80 (1969)

Trešdien, 1957. g. 10. jūlijā

13. gads

ŠEFI, KOLCHOZNIEKI GAIDA JŪS TALKĀ!

Lai iegūtu augstas kvalitātes lopbarību, sienu ievākšana veicama maksimāli īsos termiņos. Tāpēc šīs dienas, kad visu kolchozu laudis strādā plāvās un ilggadīgo zālāju laukos, kolchoznieki gaida talkā arī savus šefus.

Kā tad šefi palīdz kolchozniekiem lopbarības sagādē? Jāatzīmē, ka rajona kolchozu šefības organizācijas kolchoziem nesniedz nekādu palīdzību, kaut gan tā tik ļoti nepieciešama. Piemēram, kolchoza „Sarkanā zvaigzne” šefs ir rajona Remontu un celtniecības kantoris (priekšnieks b. Zivtiņš), taču kolchoznieki līdz šim vēl ti cerējuši ieraudzīt šefus savā pulkā plāvās un ilggadīgo zālāju laukos.

Par to, ka jāpalīdz savam šefības kolchozam sienu ievākšanā, aizmirsusi arī Kuldīgas tūku fabrika (direktors b. Kolbasņikovs). Uz visiem valdes priekšsēdētājas b. Runģes aicinājumiem—izbraukt talkā šefi atbildējuši ar tukšiem solījumiem. Viņus, redzams, nemaz neuztrauc tas, ka kolchozs sienu ievākšanā atrodas pēdējās vietās rajonā. Tas pats sakāms par Sakaru kantori (priekšnieks b. Grigorjevs) un vairākiem citiem rajona uzņēmumiem un iestādēm. Vai tiešām šefiem nav iespējams palīdzēt kolchozniekiem lopbarības sagādē? Protams, ir. Šo organizāciju un iestāžu vadītāji partijas pirmorganizāciju sekretari neorganizē palīdzību kolchoziem.

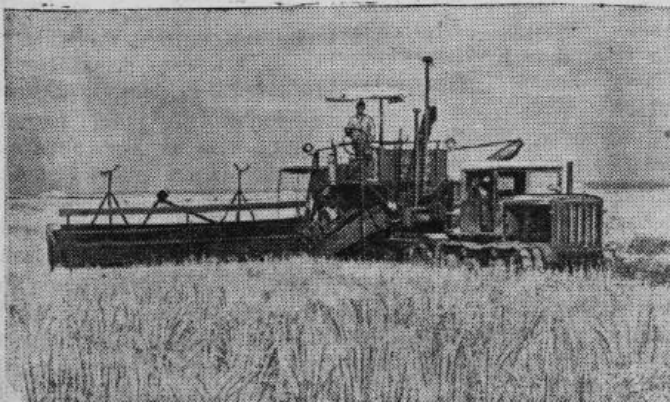
Iepriekšējo gadu pieredze rāda, ka šefi var sniegt kolchoziem tiešām iedarbīgu palīdzību. To labi zina kolchozs „Kopdarbība” (šefs ATK-7), kolchozs „Sarkanais karogs” (bijušais šefs MS) un citi kolchozi.

Visu šefu organizāciju neatliekamais uzdevums neka veltoties organizēt rūpniecību un iestāžu darbinieku izbraukšanu kolchozos lopbarības sagādē. Ir gadījumi, kad dažu kolchozu priekšsēdētāji šefu sniegto palīdzību efektīvi neizmanto un pat no tās atsakās. Tas sakāms par kolchozu „Kopdarbība”. Lai gan lopbarības sagādē kolchozā veicas labi, taču jāizmanto visas iespējas, lai to vēl paātrinātu.

Ar Ventspils rajona lauku darbaļaudīm noslēgtās socialistiskās sacensības gaitas pārbaude rāda, ka mūsu rajons atpaliek pašos svarīgākos darbos. Par to daļa atbildības gulstas arī uz šefu organizācijām, kas līdz šim maz palīdzējušas kolchoziem saistību ātrākā izpildē.

Uzsākta graudaugu novākšana

Uzbekijas PSR. Surchan-darinskās apgabala dienvidu rajonu kolchozi uzsākuši graudaugu novākšanu. Širabadas rajona Stajina vārdā nosauktā kolchoza laukos kā pirmie savu agregātu izveda Širabadas MTS komjauniešu apkalpes locekļi—kombainieri B. Halilovs, traktorists T. Kurbatovs un viņa palīgs J. Kasimovs. Mechanizatori dienākti novāc 35—40 hektaru graudaugu.

Attēlā: B. Halilova agregāts novāc kviešus Stajina vārdā nosauktajā kolchozā.

Gatavojas ražas novākšanai

Līdztekus lopbarības sagādei kolchoza „Venta” laudis rosīgi gatavojas ražas novākšanai.

Jau jūnija sākumā visas 7 labības plaujmašīnas nogādāja pie darbnīcas, pārbaudīja

un kalēji Vilnis Limbaitis ar Voldemaru Rubi sāka remontu. Līdz 8. jūlijam kolchozā bija darba kārtībā 4 labības plāvēji. Pārējos 3—kalēji apņēmušies sakārtot jau šajās dienās.

A. Dzenītis

Gatavo skābbarību

Lauksaimniecības arteļa „Sarkanais karogs” otrās brigades laudis uzsākuši skābbarības gatavošanu. Pie liellopu novietnes „Paipalas” ik dienas vairāki kolchoznieki plauj

savvaļas zāles, sasmalcina un ielaida tvertnē. Šajā darbā palīdz arī lopkopes. Tvertnē ielādēti ap 50 tonnu zālās masas.

J. Krūms

Talka

Raiņa vārdā nosauktajā kolchozā šajās dienās notika lopbarības ievākšanas talka. Otrās brigades laudim palīgā ievest sienu devās Ievukalna ciema iestāžu darbinieki bb. Slipa, Ozolniece, Jurdžs, Alševska, kā arī vairāki Pelču spirta rūpnīcas strādnieki. Ar au-

tomašīnu talcinieki ievēda lopbarību no 8 hektariem.

Pirmās brigades laukkopjiem palīgā devās kolchoza būvbrigades laudis (brigadieris b. Strautmanis). Šajā dienā ievēca šķūņos ap 30 tonnām lopbarības.

A. Zieds

Remontē šķūņus

Lisenko vārdā nosauktajā kolchozā lielu vērību velta šķūņu remontam.

Šajās dienās jumiķi četriem šķūņiem uzlika jaunu dēliņu jumtu, bet 8 šķūņiem kolchoznieki bb. K. Šķonis un A. Cir-

ke izdarījuši jumtu remontu. Kā pastāsta kolchoza priekšsēdētājs b. Garokalns, tad pašreiz ir sakārtoti visi rudzu novietojumam paredzētie šķūņi.

J. Gailis

SIENA PĻAUJA PABEIGTA

Darba rosmē aizrit dienas lauksaimniecības arteļa „Komunars” laudim. Kopš 17. jūnija diendienā zālāju laukos rosās sienu vācēji.

—Šogad mums jānovāc turpat 80 ha sēto ilggadīgo zālāju un 150 ha dabīgo plavu, — stāsta kolchoza priekšsēdētājs b. Austers.

Pagājušajā nedēļā kolchoznieki pabeidza plauju visā platībā. Par to, kā organizē lopbarības ievākšanu, kolchoza priekšsēdētājs stāsta:

—Lopbarības ievākšanai sagatavojamies savlaicīgi. Kalēji bb. Šules un Briķis rūpīgi izremontēja zirgu vilkmes plaujmašīnas un grābekļus. Plaujmašīnas nodeva pieredzējušiem kolchozniekiem, kuri arī iepriekšējos gados ar

tām strādāja. Plāvēji Andžs Pētersons, Krišs Strautmanis, Toms Kārkliņš, Matvejs Mēness un Elmars Trofimovs katrs dienā nopļāva 4—5 ha zālāju. Viņi plauju sāka jau rītos agri, bet, iestājoties karstākam laikam, pārtrauca. Vakaros plāva pēc iespējas vēlāk—pat līdz pusnaktij.

Lopbarības novākšanā iesaistām arī skolniekus. Čakli sienu vācēji ir Roberts Delle, Anna Kraule, Jēkabs Sproģis un citi. Tāpat zālāju novākšanā diendienā piedalījās traktorists Grīnvalds. Katru dienu zālāju laukos strādāja ap 30 cilvēku.

Sienu žāvējām galvenokārt zārdos, bet tikko tas izžuvis—ievedam šķūņos. Pašreiz siens no dabīgā

jām plāvām ievests remonts. Taču rūpniecības kombināts bēdēt sēti zālāji—12 ha. Pārējā platībā zāle sažārdota.

Lopbarības ātrākai ievākšanai rīko talkas. Divas dienas sienu grāba un zārdoja šoferi, skolnieki Matroze un Pavļenko, būvbrigades laudis. Vakar rīkoja sienu ievēšanas talku, kurā izmantoja ap 18 pajūgu, traktoru „Belorus” un kolchoza automašīnu.

Šķūņi, kur novietots siens, aizslēgti. Pašreiz tie atrodas brigadieru glabāšanā, bet pēc lopbarības ievākšanas—lopbarības pārziņu uzraudzībā.

Nelaiimes tikai kolchozniekiem ar jumtu skaidām, jo dažām šķūņim nepieciešams

—Lai gan sienu raža šogad sliktāka kā iepriekšējā gadā, tomēr lopbarības mums nebūs mazāk kā pērn, — saka kolchoza agronoms b. Bigis. — 27 ha platībā mums ir viengadīgie zālāji, kurus plausim sienam. Vairāk kā 20 ha aizņem skābbarības kultūras—saulespuķes un kukuruza. Bez tam ieskābēsim arī sakņu augu lapas. Tāpat lopbarībai varēsim izmantot zālājos salmus, jo pakaišiem mums pietiks pērnā gada salmi. 12 ha ābolu noplāvām pirms Līgo svētkiem. Tur atālu audzēsim sēklai, bet pārējā platībā ābolu atālu plausim sienam.

R. Lidumleks

Rajona izpildu komitejas plānu un ekonomikas nodaļas

Pārskats

par piena izslaukumiem
no 1 slaucamās govju rajona
kolchozos laikā no 1957. g.
1. janvāra līdz 1. jūlijam

Kolchozs	Izslaukums piens no govs (kg)	Val- stijai nodotais ar lepr. gada
Raiņa v. n.	1076	417
Lisenko v. n.	1040	441
„Imanta”	1011	240
„Uzvara”	951	198
„Traktorists”	910	249
„Komunars”	901	176
„Venta”	891	223
Kārļa Marksa v. n.	884	122
„Latvijas strēlnieks”	788	11
„Cīņa”	778	117
„Socialisma ceļš”	769	98
„Jaunā gvarde”	754	188
„Sarkanā zvaigzne”	742	258
„Grauds”	739	127
„Lepina ceļš”	734	144
Micurina v. n.	718	268
„Sarkanais karogs”	717	144
„Brīvība”	715	276
„Brīvais ceļš”	715	249
„Komunisma ceļš”	708	169
Molotova v. n.	679	41
„Spars”	674	28
„Uzvaras karogs”	661	195
„Kurzeme”	659	171
„Aktivist”	656	269
Leņina v. n.	652	187
Ždanova v. n.	640	202
„Boļševiks”	596	90
„Kopdarbība”	589	160
„Abava”	560	54
„Padomju Latvija”	551	91
„Proletarietis”	467	25

Jaunatne asi nosoda antipartejisko grupu

8. jūlijā partijas komitejas sēžu zālē pulcējās komjaunatnes aktīvs no kolchoziem, rūpnīcām un iestādēm. Komjaunieši ieradās, lai apspriestu PSKP CK Plenuma lēmumu „Par G. M. Maļenkova, L. M. Kaganoviča un V. M. Molotova antipartejisko grupu”.

Par PSKP CK jūnija Plenuma rezultātiem referēja rajona partijas komitejas sekretars b. Blūms. Iepazīstinājis aktīva sanāksmes dalībniekus ar PSKP CK jūnija Plenuma lēmumu, referents atzīmēja, ka komjaunatne vienmēr bijusi Komunistiskās partijas labākais palīgs, vienmēr parādījusi tai lielu uzticību un tā tas ir arī pašreiz. Tagad komjauniešu uzdevums parādīt savu politisko sagatavotību un prast pareizi izskaidrot PSKP CK Plenuma lēmumu plašām jaunatnes masām, ar priekšzīmīgu darbu apliecināt vēl ciešāku sadarbību ar Komunistisko partiju.

Pēc referāta izraisījās debātes.

— Mūsu dzīves līmeņa straujā paaugstināšanās pēdējos gados liecina par Komunistiskās partijas politikas pareizību, — teica Kuldīgas MTS direktors b. Meņģis. — Tāpēc mēs nevaram nenosodīt G. M. Maļenkova, L. M. Kaganoviča un V. M. Molotova antipartejiskās grupas rīcību, kas centās traucēt to grandiozo pasākumu veikšanu, kādus sākusī realizēt padomju tauta, cīnoties par PSKP CK XX kongresa lēmumu ātrāku izpildi.

Biedrs Meņģis norādīja, kādu labumu kolchozu straujai

celtniecībai dod plānošanas pārkaršošana. Antipartejiskā grupa bija pret šo pasākumu un izpelnījās asudarbāujošu nosodījumu.

— Antipartejiskās grupas rīcība liecina par to, ka šie cilvēki nedzīvo līdz šodienai, neredzējās tautas interesēs un centienos, neredzot lielos sasniegumus, kādus padomju tauta gūst Komunistiskās partijas vadībā, — teica Alsungas mežsaimniecības komjaunatnes pirmorganizācijas sekretars b. Zīveris. — Varu droši teikt, ka Alsungas mežsaimniecībā nav neviena komjaunieša un jaunieša, kas kvēli neatbalstītu PSKP CK jūnija Plenuma lēmumu, nebūtu sašutis par antipartejiskās grupas rīcību.

— Neko citu, ka vienīgi dziļu sašutumu var izjust ikviens komjauniešs, uzzinot par antipartejiskās grupas rīcību, — teica b. Heršbergs. — Komjauniešu pienākums atbildēt uz šiem notikumiem ar pašizliedzīgu darbu, neatlaidīgi cīnīties par uzņemto saistību izpildi, vēlreiz apliecināt savu nesatricināmo uzticību Komunistiskajai partijai.

Vēl runāja bb. Melderis, Ērciņš, Daktēre un citi.

Komjaunatnes aktīva sanāksmes dalībnieki pieņēma lēmumu, kurā apliecina, ka Kuldīgas rajona komjaunieši un jaunieši vēl ciešāk saliedēsies ar ģeogrāfisko Centrālo Komiteju un gūs jaunus panākumus partijas un valdības izvirzīto uzdevumu izpildē.

A. Liepa

Par skolu gatavošanos jaunajam mācību gadam

Aizvadīts mācību gads, skolu jaunatne atpūšas. Tomēr bērnu un jauniešu acis bieži vērsas uz skolas pusi. Un kā gan citādi: vēl tikai nepilni divi mēneši, un atkal vērsies skolu durvis.

Kā tad mūsu rajona skolas gatavojas jaunajam mācību gadam? Par to lai pastāsta zemāk publicētais reida materials.

Skolotājiem būs jauni dzīvokļi

Netālu no Snēpeles vidusskolas atrodas māja, kurā katru dienu noris spraigā darbs. Remontu un celtniecības kantora laudis nojauc tās ēkas daļas, kuras atjaunos, izbūvējot šeit skolotāju dzīvokļus.

Kapitāli pārbūvētajā ēkā būs dzīvokļi skolotāju ģimenēm. Līdz mācību gada sākumam paredzēts izbūvēt apmēram pusi dzīvokļu.

V. Kļava

„Nepārvaramas” grūības

Sākārtotās jaunajam mācību gadam Padures septiņgadīgās skolas mācību telpas. Izremontētas krāsnis, grīdas, uzstādīts ūdens sūkns un iekārtota ūdens pievadīšana skolas telpām. Bet... skumjām sešām staigā skolotāji un tie skolēni, kuru mājas no skolas atrodas tālāk. Sevišķi skumji viņi kļūst tad, kad jāiet garām Ķimalei, ēkai, kas jau kopš 1955. gada maija ar rajona izpildu komitejas rakstu nekavējoties bija jānodod skolai, lai līdz rudenim (domāts 1954. gada rudens) tur paspētu iekārtot skolotājiem dzīvokļus.

Pagājuši divi rudenī, tuvojas trešais, bet skolotāji joprojām dzīvo šaurās, nepiemērotās telpās, bet skolēni... Jā, ar tiem ir gaužām bēdīgi. Internāta telpas ir tik šauras, ka ziemās katrā gultīnā jāguļ pa diviem, pat pa trim bērniem.

Kādēļ tad Abavas ciema padomes izpildu komiteja nav reaģējusi uz rajona izpildu komitejas norādījuma un māja nav nodota skolai? Gluži vienkārši, tādēļ, ka tur dzīvo kolchoza „Aktivists” priekšsēdētāja b. Ruņģe, un viņa kategoriski atsakās telpas atbrīvot skolas vajadzībām. Izrādās, ka Abavas ciema padomes rīcībā nav līdzekļu, lai panāktu telpu atbrīvošanu.

— Šogad atkal viss būs pa vecam, — skumst skolotāji un skolēni. — Būsim kā silķes mucā...

— Jā, par šīs ēkas remontēšanu nav nekādu norādījumu, — saka remontu un celtniecības kantora priekšnieks b. Zivņiņš.

Beidzot tomēr jāatrisina jautājums: kas ir pirmajā vietā skolas vai atsevišķa cilvēka intereses.

F. Čerpiņš

Viss būtu labi, bet nav malkas

Redzams, ka pilsētas otrā septiņgadīgā skola jaunajam mācību gadam gatavojas rūpīgi. Skolas pagalmā uzcelta jauna, glīta ēka. Tās jaunās darbnīcas zēniem un meitenēm praktiskajiem darbiem. Šeit uzstādīs virpas un eltus darba rīkus, iekārtos arī virtuves, lai jauniešs apmācītu mājdarbu.

Vēl nelieli papildus darbi un skola jaunajam mācību gadam būs sakārtota. Redzams, ka centušies Remontu un celtniecības kantora laudis, bet... tukši kā izslaucīti ir skolas malkas šķūņi.

— Rūpkombināts neved, — nopūšas dežurējošā skolotāja. — Bet mums vajaga ap 300 kubikmetru.

— Jāatzīstas, ka par skolu apgādi ar kurināmo neesam vēl tā īsti domājuši, — saka rūpniecības kombināta direktora vietnieks b. Cimdriņš. — Bet līdz augusta vidum ceram to pievest visām skolām.

Līdz augusta vidum... Bet vai rūpniecības kombināta atbildīgie darbinieki ir padomājuši, ka malka pirms likšanas krāsnī ir jāsasāgē, jāsakalda un jāsakrauj šķūņos? Ja līdz augusta vidum to tikai pievedīs, kad padarīs visus šos darbus?

Šķiet, ka par malkas piegādi skolām rūpniecības kombināta atbildīgajiem darbiniekiem jādomā nekavējoties. Un ne tikai jādomā, bet malka steidzīgi jāpieved. V. Zīle

KRAUMAŅU CIEMĀ NESTEIDZAS

Sacensība par lopbarības ievākšanu rit spraigi daudzos rajona kolchozos. Siena plauju jau pilnīgi pabeidzis kolchozs „Komunars”, plauja nobeigumam tuvojas kolchozos „Boļševiks”, „Imanta”, un „Proletarietis”.

Gluži pretēja aina vērojama Kraumaņu ciema padomē un šī ciema vienīgajā kolchozā „Spars”. Kolchozs jau vairākas nedēļas no vietas lopbarības sagādē atrodas pašā pēdējā vietā rajonā.

Tur ir pavisam mierīgi

...Kāds ceļa rādītājs, kam nevar salasīt vairs nosaukumu, norāda virzienu, kur varētu atrasties ciema padomes ēka. Ciema padomē viss klusu un mierīgi. Pie sienām nav nekādu lozungu vai sacensības rādītāju, plakatu, kas liecinātu, ka pašlaik notiek lopbarības sagāde. Pie gluži kālām sienām ciema padomes izpildu komitejas otrajā istabā, kur strādā priekšsēdētāja b. Štrausa, redzams vienīgi sienas kalendārs. Un tas pats nav noplēsts, bet rāda datumu, kāds bijis pirms četrām dienām. Liekas, ka laiks šeit apstājies... It kā to gribētu ar varu apturēt.

21. jūnijā ciema sesijā tika apspriests jautājums par lopbarības sagādi. Jau konstatēja, ka stāvoklis šajā ziņā ne-

apmierinošs. Tika pieņemts lēmums uzsākt dabīgo plauju plauju 27. jūnijā, izstrādāt lopbarības sagādes darbu plānus katrā brigādē un lopbarības sagādi pabeigt 15–20 dienās, organizēt skābbarības sagatavošanu.

Ciema sesijas lēmumu nepilda

Bet ciema padomes priekšsēdētāja b. Štrausa atzīst, ka vēl uz 8. jūliju lielākā daļa sēto zālāju nebija savesti šķūņos un no 600 ha dabīgām plāvām bija nopļauti tikai dažā hektāri. Lai gan lēmumā norādīts par ābolu žāvēšanu zārdos, 4. brigades plāvās nopļautie zālāji redzami sakrauti mazās kaudzītēs.

„Nav laika kraut zārdos un nav jau arī tik daudz zārdus koku”, aizbildinās agronome b. Biķe. Tāpat attaisnoja brigadieris.

Kolchoza kantori velti pūlējies atrast kādus lozungus, plakatus, sacensības rādītājus vai kaut ko tamlīdzīgu, kas raksturotu sienu plauju. Netālu no diagramas, kur parādīts, kas jāsasniedz 1956. gadā, var redzēt tikai sienas avīzes pamatni bez teksta.

Kolchoza reķinvede b. Balode pastāsta, ka 4. jūlijā agronome izgatavojusi darba

plānus par lopbarības sagādi katrā brigādē. Tie esot tagad nodoti uz rokas katram brigadierim, bet viens eksemplars glabājas agronomes atvilknē.

Tomēr noskaidrojās, ka 2. brigades brigadieris vēl 8. jūlijā nekā nezināja par šādiem plāniem, tāpat par to nebija informēti ne 4. brigades brigadiers vietnieks b. Āboliņš, ne kolchoznieki.

Optimistiskā noskaņā

Beidzot arī pati agronome atzīstas, ka plāni nav patiesībā izsniegti, bet 4. jūlijā viņi tāpat par to pārrunājuši... Tā vēl līdz šai dienai brigādēm nav izstrādāti konkrēti darbu uzdevumi lopbarības sagādē. Neraugoties uz visu to, kolchoza agronome noskaņota ļoti optimistiski:

„Domājam, ka būs labi. Nekādi sastrēgumi neradīsies... Par to nav ko baidīties, ka mēs nenopļausim...”

Varbūt arī nopļaus, bet jautājums kad to izdarīs. Tāds pats optimisms pārpēmis arī brigadierus. Viņi saka: „Gan jau kaut kā cauri tiksim”.

Kolchoza priekšsēdētājs b. Dundurs uz jautājumu, kā tas gadījies, ka rajona laikraksta

pārskatā par lopbarības sagādi kolchozs „Spars” nonācis pēdējā vietā, tūlīt atcērt:

„Jūs varat savos laikrakstos rakstīt, ko jūs gribat, mums tur ne silts, ne auksts...”

Priekšsēdētājs min arī „objektīvus” iemeslus, kāpēc pēc viņa ieskatiem ar plauju nav steigušies un par skābbarību vēl nemaz nedomā. Viņš arī atklāj, kā pats izsakās, vienu „noslēpumu”, kādēļ kolchoza aizkavējas sienu plauja — „lūk, mēs meklējam masu, vairāk zaļo masu!” tas piebilst. Bet vai tik šajos aprēķinos kolchoza priekšsēdētājs nav kļūdījies — vai pāraugušā zāle dos vairāk labuma, vai tānī vietā nebūtu labāks krietns atāls? Vispār b. Dundurs ir visai optimistisks un pašpārliecināts, smaidot saka:

„Par mūsu sienīņu nav ko bēdāties, mēs viņu nopļausim...”

Bezrūpība nevietā

Optimisms cilvēkā nav peļama rakstura īpašība, bet tas dažkārt var pārvērsties bezrūpībā, ja tur trūkst īsta pamatojuma.

Kolchozā krietni saauguši rudzi, tie sola bagātīgu ražu, bet ko darīs laukkopības

brigažu laudis, ja līdz rudzu gatavībai vēl nebūs ievākts siens? Vai tad neiznāks tāpat kā ar cukurbiešu laukiem, kur vēl līdz šim nav izretināta 5 ha liela platība? Un tagad vairākas dienas prāto, ko artām darīt, ko sūtīs pie šo lauku ravēšanas, jo līdz šim aicinātie atteikušies.

Vairāk kā skaidrs, ka kolchozā „Spars” nav vis jūtams darba spars lopbarības sagādē, nav izmantotas visas rezerves ātrākai lopbarības ievākšanai. Līdz šim stāvēja dīkā paša kolchoza traktors HTZ-7. Netika pildīts līgums ar MTS, kas varēja palīdzēt ātrākai zālāju nopļaušanai. Nav iesaistīti darbā visi kolchoznieki.

Rajona centra darbinieki stāsta, ka kolchoza priekšsēdētājs ne labprāt uzklausu kritiku, pat noskaņots, ja viņam aizrāda, ka tas rīkojas kur nepareizi. Un šoreiz arī mums viņam jāatvainojas, ka nav iemesla to sevišķi slavēt par lopbarības sagādi. Mēs esam tanis ieska-

A. Lapiņš

AUGSNES AUGLĪBAI

Kūdra pakaišiem

Nogadā gadā lauksaimniecības arteli „Aktivists” bija zemas graudaugu ražas. Tas tāpēc, ka kolchoza laukiem trūka

Attēlā: Ivans Koreļins rok pakaišu kūdrā.

Pagājušā gadā kolchoza pilnsapulcē nolēma, ka šovasar jānogatavo vismaz 1000 kbm pakaišu kūdras. Un, lūk, tikko iestājās pavasaris, no agra rīta līdz vēlam vakaram Ķīmales kūdras purvā strādāja 2 jaunieši: Haralds Jēkabsons un Ivans Koreļins. Viņi sagatavojuši 950 kbm kūdras.

H. Pātersons

Gatavo vērtīgu mēslojumu

Kolchozā „Brīvais ceļš” gatavo organominerālmēslojumu. Kuldīgas MTS mehanizatori bb. Dobelis, Šustiks, superfosfats un pašreiz ar Tkačenko un citi uz lauka izveduši ap 1000 tonnu kūdras viru.

Attēlā: ekskavators iekrauj kūdrā traktora piekabī.

Kalķo papuves

Ķepšu ezera krasti lauksaimniecības arteli „Jaunā gvarde” teritorijā ir bagāti ar kalķi un kūdrā. Kolchoza laudis šo vērtīgo mēslojumu izved uz laukiem.

Jau pavasarī ar tehnikas palīdzību saraka ezera kalķi. Pagājušajā nedēļā ar 5 Kuldīgas MTS traktoriem sāka izvest uz papuvēm. Pie ezera traktoru piekabes piekrauj ar ekskavatoru, bet uz lauka izkrauj kolchoznieki. Ik dienas mēslojuma vešanā piedalās 7 kolchoznieki. Darbs šādā veidā soka labi, un nedēļas laikā jau izvests ap 2600 tonnām kalķu. Ar tiem mēslotas papuves 65 ha platībā, dodot katram hektaram pa 40 tonnām. Kolchozā paredzēts kalķot visas neaizņemtās papuves 170 hektaru platībā.

Lauksaimniecības arteli „Jaunā gvarde” kolchoznieki kopīgi ar Kuldīgas MTS mehanizatoriem jau tagad liek pamatus augstām ziemāju ražām nākamā gadā.

F. Meldriņš

Lai iegūtu bagātīgas ražas

Kolchozā „Sarkanais karogs” jau pagājušajā gadā vairāk nekā 100 hektaru platībā ar iepriekš sagatavotu kūdrā mēsloja laukus. Rudenī no katra ar kūdrā mēslotā sējumu hektara ievāca pa 2 cēt graudu vairāk.

Ievērojamas platības ar kūdrā kolchozā mēsloja arī šajā pavasarī. Pašreiz kolchozā Kables MTS mehanizatori Gunars Lācis un Pāvels Grīns ar traktoru DT-54 izved kūdrā uz papuvēm. Divās dienās viņi izveduši vairāk nekā 40 t.

Lielāku vēribu dabas aizsardzībai

Dabas aizsardzības uzdevums ir saglabāt un racionāli izmantot dabas bagātības, kā arī saglabāt nākamajām paaudzēm svarīgos un raksturīgākos dabas objektus, kam zinātniska un vēsturiska nozīme.

Ne mazums šādu vietu ir mūsu rajonā, taču līdz šim to aizsardzībai veltīta maza uzmanība. Piemēram, nekāda vēriba līdz pat pēdējam laikam netiek veltīta Ēdoles, Pelē, Vārmas, Padures parku saglabāšanai. Tas pats sakāms par revolucionāro cīnītāju vairākām piemīņ vietām. Tā daļa no 1905. gada cīnītājiem tika nošauti pie eglēm 4. un 5. kilometrā pa Kuldīgas—Kables ceļu, taču par šo koku saglabāšanu neviens nerūpējās. Līdzīgu vietu rajonā ir daudz.

Latvijas PSR Ministru Padome par aizsargājamo atzinusi Svētīlepu Ēdoles ciemā pie „Alažu” mājām, liepu ar vairākiem stumbriem Alsungas ciematā, lielu paeģli kā dabas retumu pie Ēdoles.

Tāpat noteikts, ka veicot dažādus dabas pārveidošanas darbus, kā mežu, purvu, iekšējo ūdeņu izmantošanu, jāņem vērā šo pārvērtību ietekme uz republikas augu un dzīvnieku valsti, vērtīgām dabas ainavām un saglabājamajiem ģeoloģiskajiem objektiem. Aizliegts cirst mežus visu republikas lielāko upju (tajā skaitā Ventas un Abavas) krastos 1 km platā joslā upes

katrā krastā. Tas neattiecas tikai uz sanitārām un izlases cirtēm mežu kopšanas un atjaunošanas nolūkā. Aizsargājamās ir visas savvaļas augu koku audzes. Jāsaudzē dzīvnieku valsts, izņemot kaltīgās sugas. Sevišķi jāsauga mugurkaulnieki to vairošanās periodā, zivis un putni nārstu un riestu vietās, kas mūsu rajonā ne katru reizi tiek darīti. Lai tikai atceramies daudzus zvejniekus pavasara pūļu laikā pie Rumbas ūdens krituma.

Ar Ministru Padomes šā gada 24. aprīļa lēmumu republikā noteikti četri rezervāti, kurus aizliegts saimnieciski izmantot. Tur atļauts veikt tikai zinātniski pētnieciskus darbus.

Viens no šādiem rezervātiem—Griķu rezervāts 700 ha platībā daļēji ietilpst mūsu rajonā.

Pēc robežu precizēšanas Basu ciema padomei jāraugās, lai šis rezervāts tiktu saglabāts neaizskarts.

Dabas aizsardzība ir visu rajona iedzīvotāju pienākums. Šajā sakarībā rajona kultūras iestādēm jāveic plašs propagandas darbs iedzīvotāju un skolas jaunatnes vidū.

Ieteicams rajona ciemu padomēm izskatīt tuvākajās sēdēs jautājumu par dabas aizsardzību un veikt konkrētus pasākumus tās realizēšanai.

F. Jaunbeizējs,

rajona izpildu komitejas sekretārs

Sūnas pakaišiem

Daudzi Šaļčininku rajona (Lietuvas PSR) kolchozi plašā apmērā vāc un žāvē sūnas, ko izmanto ziemā pakaišiem. Pakaiši sevišķi vajadzīgi tiem kolchoziem, kas šogad ievērojami palielina lopu skaitu. Sūnu pakaiši dos iespēju uzkrāt vairāk mēslu un ietaupīt daudz salmu, ko varēs lietot lopu barošanai ziemā.

Lauksaimniecības arteli „Noviņe Rudņiki” nodibināta īpaša sieviešu brigade, kas ik

dienas vāc mežā sūnas. Tās aizvest uz fermām palīdz Jašūnas MTS mehanizatori bb. Štempeļkovskis un Lebedis. Jūnijā vien fermām pievestas 80 tonnas šo lēto pakaišu. Tas dos iespēju ietaupīt tikpat daudz salmu. Arteji paredzējuši sagādāt pavisam 700 tonnas sūnu.

Labi sūnu sagāde organizēta kolchozos „Krasnaja zarja”, „Leņinskij putj”, „Gerojtruda” un Vorošilova vārdā nosauktajās.

Agronoma padomi

Kā sagatavoties jaunās ražas uzglabāšanai

Liela daļa jaunās ražas labības tiks uzglabāta kolchozu un padomju saimniecību klētiņos. Pat sausā laikā graudiem, kas izkulti ar kombainu, ir paaugstināts mitruma procents, lietainā laikā tas dažkārt ir ļoti augsts.

Ja sēklas labībai ir paaugstināts mitruma procents, ja tajā atrodamas neizkaltošas nezāles un nenobrieduši graudi, labība ātri sakarst, tajā attīstās pelējums, un pazeminās sēklu dīgstspēja. Mitrus graudus bojā arī sals. Tāpēc labība katrā ziņā jāžāvē un jātīra, pie kam tas jāizdara tūlīt pēc ražas novākšanas un īsā laikā. Īpaši nepieciešams laikus un pareizi izžāvēt sēklas graudus. Pieredze rāda, ka pareizi izžāvētā labībā ne tikai pazeminās mitruma procents, bet tajā pašā laikā ie-

vērojami ceļas dīgstspēja un dīgšanas spars. Mūsu republikas apstākļos tam ir sevišķi svarīga nozīme, jo lietainos un aukstos rudenos sēkla te bieži fizioloģiski nenobriest.

Labības žāvēšana ir sarežģīts un atbildīgs darbs, kuram jau laikus jānogatavojas. Līdz graudaugu ražas novākšanas sākumam kolchozos, padomju saimniecībās un MTS jāizremontē visas labības kaltes un labības tīrāmās mašīnas. Žāvēšanas meistari jānogatavo īpašos semināros. Jau tagad jāparūpējas katrai kaltei iegādāties 2—3 termometrus.

Žāvējot sēklas labību, stingri jāievēro temperatūras režīms, kāds norādīts instrukcijā dažādu tipu kaltēm. Visas kaltes jāapgādā ar ugunsdzēsības inventāru.

Līdztekus labības glabātavu

remontam tās jāiztīra no gruziem un pērnā gada labības paliekām, kā arī jāizdezinificē. Tīrot glabātavas, sevišķi uzmanība jāpievērš kaktiem, spraugām un gropēm sienās un apcirkņu malās. Zem grīdas jāizkaisa svaigi dzēsti kalķi 1—2 cm biežā kārtā, bet grīdas dēļi pēc notīrīšanas jānomazgā ar stipru sārmu vai ļoti karstu ūdeni.

Pēc telpu iztīrīšanas tās jāizdezinificē, lai iznīcinātu labības kaitēkļus. Slāpīgai dezinfekcijai visbiežāk lieto kaustisko sodu, kalķu un petrolejas emulsiju un minerāleļļu koncentrātus.

Apstrādājot labības glabātavu sienas un griestus ar kaustisko sodu, ņem vienu kilogramu sodas uz 10 litriem ūdens, bet grīdas dezinficē-

nai—1,5 kg sodas uz to pašu daudzumu ūdens.

Kalķu un petrolejas emulsiju lieto labības glabātavu iekšienes izsmidzināšanai un balsināšanai. Smidzināšanai ņem uz 10 litriem ūdens vienu litru petrolejas un 2 kilogramus kalķu, pēdējos dzēšot pirms lietošanas. Balsināšanai to pašu daudzumu petrolejas un kalķu ņem uz 5 litriem ūdens.

Dezinificējot labības glabātavas ar minerāleļļu koncentrātu, jānogatavo 3-procentīgs vai 6-procentīgs koncentrāts šķīdums. Šo šķīdumu sagatavošanas paņēmieni ir šādi: 3—4 stundas pirms dezinficēšanas 300 vai 600 gramu koncentrāta sajauc ar nelielu daudzumu ūdens, pēc tam pielej vēl 10 litrus ūdens, rūpīgi samaisot. Lai pastiprinātu koncentrāta iedarbību, tam pievieno 6-procentīgu kaustiskās sodas šķīdumu, vēlreiz rūpīgi samaisot. Uz vienu kvadrātmetru vajadzīgi no 0,3 līdz

0,5 litri šādas emulsijas.

Dezinifikcijai var lietot arī gāzi, parasti chlorpikrinu vai sērūdeņradi, bet tikai hermētiski noslēdzamās telpās, pie kam temperatūra nedrīkst būt zemāka par 15 grādiem.

Jauns un ļoti efektīvs telpu dezinficēšanas paņēmiens ir to apstrādāšana ar aerosolinu. Šim nolūkam ņem tehnisko DDT vai tehnisko heksachlorānu, tos šķīdinot dīzeldegvielā. Uz 100 litriem dīzeldegvielas vajadzīgi 10 kilogrami samalcināta tehniskā DDT vai 4 kilogrami tehniskā heksachlorāna. Vienam telpu kubikmetram vajadzīgi 15 kubikcentimetri šķīduma. Dezinficēšanai izmanto aerosolina aparātu, to darbinot pa logu vai durvīm.

Labī sagatavodamies jaunās ražas labības uzglabāšanai, kolchozi un padomju saimniecības iegūs augstvērtīgus graudus un pasargās tos no bojāšanās.

Agronoms P. Serbžinskis

LPSR kausa izcīņa vieglatlētikā

Šīs dienas BASB „Daugava” stadionā notika Latvijas PSR kausa izcīņas vieglatlētikā II kārtas sacensības.

Cīņā ar spēcīgo Talsu rajona izlases komandu mūsu vieglatlētāi izgāja neplīnā sastāvā. Sprāgo cīņu gaitā mūsu rajona vieglatlētāji laboja piecus rajona rekordus. Negaidīti uzvaru pret republikas skolu jaunatnes izlases komandas dalībnieci D. Birkenbergu (Talsu rajons) guva Nora Roce. Viņa kā pirmā mūsu rajona tāllēcēja pārsniedza 5 m robežu; viņas jaunais rekords — 5,02 metri. Otrā vietā ar rezultātu 4,95 m ierindojās D. Birkenberga.

Ļoti spraigas cīņas kā virriešiem, tā arī sievietēm notika augstlēkšanā, kuru rezultātā mūsu rajona pārstāvjī sasniegta jaunus rajona rekordus.

Sievietēm par 1. vietu cīnījās mūsu rajona rekordiste M. Lagzdīna un Talsu rajona pārstāve LBSB „Vārpa” republikas izlases komandas dalībniece A. Pūliņa. Uzvaru ar rezultātu 1,49 m izcīnīja M. Lagzdīna, iedējādi par 4 cm labojot sev piederošo rajona rekordu.

Veļ spraigākas cīņas izvērtās augstlēkšanā virriešiem. Talsu rajona komandā šī disciplīnā startēja sāgāda republikas skolu jaunatnes čempions augstlēkšanā G. Strautmanis un U. Liviņš, kuri abi šogad veikusi 1,80 m augstumu. Viņu pretinieki bija mūsu rajona rekordists V. Bernhards un J. Valners. 1,70 m augstumā novietotu latīņu pārvār visi četri dalībnieki, turpretī augstumu 1,75 m, kurš atbilst II sporta klasei, izdošas veikt vienīgi G. Strautmanim un V. Bernhardam.

1. vietu izcīnīja G. Strautmanis (Talsi), 2. vietu — V. Bernhards. Abu rezultāts 1,75 m. 3. vietā ierindojās U. Liviņš (Talsi) un 4. vietā J. Valners, abi ar rezultātu 1,70 m.

80 metru barjerskrējienā sievietēm M. Lagzdīna bija pāraha par

savām pretiniecēm, veicot distancē telcamā jaunā rajona rekorda laikā — 12,8 sekundēs.

Par 3,0 sekundēm cīņā ar republikas lauku jaunatnes čempionu J. Simanoviču 800 metru skrējienā laboja sev piederošo mūsu rajona rekordu E. Vitols. Kā pirmais mērķi ar laiku 2 min. 5,0 sek. šķērsoja J. Simanovičs (Talsu rajons).

100 m skrējienā sievietēm uzvarēja D. Birkenberga ar laiku 13,0 sek. Nākošajās divās vietās ierindojās mūsu rajona pārstāves N. Roce un I. Grīntāle.

Šīn pašā distancē virriešiem tikai par krūšu tiesu talsiniekam A. Staprānam izdevās pārspēt G. Demiteru: abu laiks — 11,5 sek. (Jāpiezīmē, ka G. Demiters līdz ar to pirmo reizi izpildīja II sporta klasi). 3. vietā ar laiku 11,6 sek. ierindojās J. Mežaks.

Vienīgo dubultuzvaru sacensības guva mūsu trisoļlēcēji G. Demiters un V. Bernhards. Viņu rezultāti 12,70 m un 11,98 m.

400 m skrējienā sievietēm 1. vietu izcīnīja S. Velsa (Talsu rajons) ar rezultātu 1 min. 5,8 sekundes. 2. vietā ierindojās I. Bērziņa (Kuldīga).

Lodes grūšanā sievietēm neviena dalībniece neuzrādīja pat III sporta klasei atbilstošus rezultātus: 1. vietā A. Blaņa (Talsu rajons) 9,86 m., 2. vietā M. Rubule (Kuldīgas rajons) 9,79 m.

Šīn pašā disciplīnā virriešiem Talsu pārstāvjī bija daudz pārahi par mūsu lodes grūdējiem.

Komandu vērtējumā ar 77 punktiem uzvarēja Talsu rajona izlases komanda. Mūsu rajona izlase ieguva par 22 punktiem mazāk un no tālākās līdzdalības Latvijas PSR kausa izcīņā vieglatlētikā izstājās.

L. Trumšņš,
sacensību galvenais tiesnesis

S. Smirnovs

Brestas cietokšņa varoņi

(2. turpinājums)

Matevosjans kaujas biogrāfija ir to vērts, lai to pastāstītu. Cietoksni viņš bija trīs reizes ievainots. Ienaidnieka lode tam ieskrāmbāja galvas ādu, pēc tam vīrsnieks tuvcīņā ar kinālu vairākas vietas sagraizīja muguru. Pārsējis savus ievainojumus, Matevosjans turpināja cīnīties. Trešais ievainojums bija smags: šāpneļa šķemba izrāva daļu ribu. Matevosjans nenesa pazemi, kur tas gūlēja nesamānā vairākas dienas, līdz tādā stāvoklī krita gūstā.

Hitlerieši Matevosjānu nosūtīja uz gūstekņu nometni netālu no Brestas. Šeit bija slimnīca, kurā savus biedrus ārstēja ārsti gūstekņi. Matevosjans slimnīcā pabija 2—3 mēnešus un tiklīdz ievainojumi kaut cik sadzija, gatavojās bēgšanai. 1941. gada vēlu rudenī seši gūstekņi ar Matevosjānu priekšgalā naktī palīda zem nometnes dzelzstiepu aizsargojuma un aizbēga apkārtnes mežos.

Drīz vien Matevosjans atradās partizānu vienībā, kuras darbojās Rietumbaltkrievijā un Rietumukrainā. Piedalījās vairākas kaujās. Vienā no tām tika smagi ievainots. Atvaļināties no soda ekspedīcijas partizāni ievainoto Matevosjānu atstāja sādā kādā zemnieku ģimenes gādībā. Tur viņš izvesējās. Pēc tam Matevosjanam vajadzēja slēpties no policijas, un viņš pārgāja dzīvot uz pilsetu Lucku. Macēdams nedaudz

kurpnieka amatu, viņš iestājās kādā kurpnieku artelī. Tālt Matevosjans saistījās ar Luckas pagrīdes organizāciju un kad 1944. gadā Padomju Armija tuvojās Luckai, pagrīdnieki ar Matevosjānu priekšgalā organizēja sacelšanos. Dezorganizēja hitleriešu aizstāvošanos, palīdzēja mūsu kara spēkam ieņemt pilsētu.

Pēc tam Matevosjans mācījās vīrsnieku kursus un no jauna atgriezās frontē, bet nu jau kā leitnants—gārdes rotas komandieris.

Viņš kopā ar savu rotu nogāja slavenā kara ceļu, trīs reizes bija ievainots, apbalvots ar ordeņiem un kara gaitas beidza Berlīnē pie reichstaga sienām. Karam beidzoties, demobilizējās un atgriezās savā vecajā darba vietā.

Mēs sīki vairākas dienas kopīgi ar Matevosjānu pārrādām kaujas notikumus. Pierakstījām viņa atmiņas. Mums radās doma kopīgi aizbraukt uz Brestu un uz vietas, bez šaubām, labāk atcerēties aizstāvošanos apstākļus un tieši apskatīt, kur un kā norisinājās cietokšņa aizstāvošanās.

Matevosjans priekšniecība labprāt piešķīra atvaļinājumu braukšanai uz Brestu. Maskavā mums pievienojās Padomju Armijas muzeja zinātniskā līdzstrādāniece T. Nikonova, bet Minskā vēl viens Brestas cietokšņa aizstāvošanas dalībnieks — bijušais leitnants, tagadējais

Kīniešu avīze „Dagunbao” šajās dienās rakstīja: „Padomju Savienība nemīlīgi izvirza daudz saprātīgu priekšlikumu svarīgākajos starptautiskajos jautājumos, kam ir liela loma starptautiskās situācijas tālākā uzlabošanā; Padomju valsts vadītāji katrā laikā un katrā vietā ir gatavi dot pienācīgu ieguldījumu miera nostiprināšanā visā pasaulē”.

Dzīve rāda, ka šāds vērtējums, kas dots mūsu Dzimtenes miermīļīgajai ārpolitikai, ir pareizs. Rūpes par miera saglabāšanu un tautu drošību diktējušas, starp citu, nesen presē publicēto PSRS valdības notu Vācijas Federatīvās Republikas (VFR) valdībai un N. S. Čruščova ieteikumus sarunā ar japāņu avīzes „Asahi Simbun” redaktoru.

Kā zināms, Rietumvācijas valdošās aprindas nostājušas uz atomkara sagatavošanas bīstamā ceļa. Tās pieļāvušas rietumvalstu atomieroču izvietojumu VFR teritorijā un plāno ar šādiem ieročiem apgādāt jauno Rietumvācijas armiju. Pilnīgi saprotāms, ka PSRS, kas tāpat kā daudzas citas Eiropas valstis vēl nesen nesusi lielus upurus hitleriskās Vācijas uzbrukuma dēļ, nevar atstāt neievērotus plānus, kas paredz Rietumvācijas pārvēršanu par jauna kara placdarmu. Jau aprīlī Padomju valdība ieteica Vācijas Federatīvās Republikas valdībai atbalstīt priekšlikumu, lai trīs lielvalstis, kam ir atomieroči — PSRS, ASV un Anglija, vienotos neizvietot tos Vācijas teritorijā. Taču Padomju priekšlikumu noraidīja. Sakarā ar šādu VFR

valdības nostāju Padomju valdība 27. jūnijā notā atgādina, ka atomieroču uzkrāšana Rietumvācijā jau iepriekš nosaka, ka gadījumā, ja izceltos karš, tās teritorija kļūtu par karadarbības arenu starp armijām, kam ir modernie karosanas līdzekļi. „Bet, ja tiklīdz nonāktu, tad diez vai kāds var šaubīties, ka jau kara operāciju pašā sākumā neatkarīgi no to turpmākās gaitas tādas zemes kā VFR teritorijā tiktu sēta nāve un nodarīti briesmīgi postījumi”, — teikts padomju notā.

Izsakot patiesu vēlēšanos novērst notikumu attīstību tādā virzienā, Padomju valdība atkal brīdina Vācijas Federatīvās Republikas valdību no bīstamajām sekām, kādas var būt ārvalstu atomieroču izvietojumam Rietumvācijā un Rietumvācijas armijas apgādāšanai ar ticm. Tai pašā laikā Padomju Savienības notā uzsvērts, ka kurss uz VFR apbruņošanu ar atomieročiem dod triecienu vācu tautas nacionālās vienības atjaunošanai. „Atomkara sagatavošanas politika un Vācijas apvienošana miera ceļā nav savienojamas, — teikts notā. — Un tie, kas šodien prasa turpināt kursu uz VFR atomapbruņošanu, riskē iejēt vēsturē kā Vācijas vienības kaprači”.

Uz nopietnajām briesmām, kas slēpjas bruņošanās sacensības turpināšanā, norādīja N. S. Čruščovs sarunā ar japāņu avīzes „Asahi Simbun” galveno redaktoru. Biedrs Čruščovs uzsvēra, ka mūsu zeme darīs visu, lai izvairītos no atomkara. Tieši šim mērķim kalpo visi PSRS priekšlikumi atbruņošanās jautāju-

mā. Tomēr, ievērojot, ka rietumvalstīs līdz šai dienai visādi novēlējumi šai ļoti svarīgā mūsdienu jautājuma atrisināšanai, N. S. Čruščovs ierosināja apvienot atsevišķu valstu pūles cīņā par kodolieroču izmēģinājumu izbeigšanu. „Darīsim, — viņš teica, — piemēram, tā: Padomju Savienība un Japana parakstīs šajā jautājumā kaut kādu kopīgu dokumentu. Pēc tam to atbalstīs citas zemes... Tādējādi izveidojusies it kā vienota valstu fronte, kuras cīnās par kodolieroču izmēģinājumu izbeigšanu par drudžainās bruņošanās izbeigšanu, par mierīgu līdzās pastāvēšanu”.

Sarunā ar japāņu žurnālistu N. S. Čruščovs plaši runāja par PSRS un Japānas attiecībām. Pie tam viņš uzsvēra, ka, ja līdz šim vēl nav nodibinātas labas kaimiņattiecības starp Japānu un PSRS, kā arī Japānu un Kīnu, tad tas notiek tikai tāpēc, ka Japāna faktiski ir atkarīga no ASV. Šai atkarībai jādarags. Lai nodibinātu labas attiecības, — norādīja N. S. Čruščovs, — jāizvērs savstarpēji izdevīga PSRS un Japānas tirdzniecība, kultūras un citi sakari, jārada pamats, kas sekmētu tuvināšanos visās jomās.

Padomju nota VFR valdībai un N. S. Čruščovs sarunā ar japāņu žurnālistu atzinīgi uzņemtas visu zemju plašajās demokratiskajās aprindās. „N. S. Čruščovs, — raksta, piemēram, alpaņu avīze „Baškimi”, — izteica visas pasaules tautu centienus”.

P. Čigirjs

režiem un nekrīst gūstā—izdārja pašnāvību.

Cietokšņa garnizons cieta pārtikas un kanjas piederumu trūkumu, bet uz hitleriešu priekšlikumiem padoties — atbildeja ar uguni. Nebija savu kaujas piederumu — kareivji turpināja cīnīties uz pretinieku rēķina. Atņēma tuvcīņā hitleriešiem granātas, automatus, patronas.

Trūka pārtikas. Nebija pat ādens, kaut gan no visām pusēm cietoksni ieskauja upe un vairāki kanāli. Visas pļeņas ādenim vācieši aizsprostoja ar ložmetēju uguni un tikai retam drošsirdim naktīs izdevās aizlīst līdz Bugai un ar kaķiņu zobos lišus atgriezties cietoksni. Šis ādens, kas par asinīm tika pirktis, nonāca pazemē, kur to pa lāsītē sadalīja bērniem, smagi ievainotiem un sievietēm.

... Brestā pabija vienu nedēļu. Matevosjans, es un Nikonova atgriezāmies Maskavā, bet Machnačs — Minskā.

(Turpinājums sekos)

Redaktors A. Blūms

AUSTRA ALEKSANDRA m. CĪRULE, dzim. 1925. g., dzīv. Kuldīgā, Raiņa ielā № 4, dzīv. 3., ierosinājis laulības šķiršanu pret savu vīru FRICI JĀNA d. CĪRULI, dzim. 1920. g.

Lietu izskatīs LPSR Augstākās Tiesas civillietu tiesas koleģija Riņģā, Lēņina ielā № 34.